

LÜTFEN BENİMLE KONUŞUR MUSUN?..

MUSTAFA AKDEMİR'İN KÖŞE YAZISI

Bir önceki yazımda milli eğitimde tartışılan “performans” konusuna değinmiş ve performansın gerekli olduğunu ancak bunun objektif bir şekilde ve öğretmenlerinde endişeleri dikkate alınarak yapılması gerektiğini ifade etmiştim.

Sonra sosyal medya üzerinden öğretmen olan liseden bir sınıf arkadaşımın dozu yüksek tepkilerini aldım. Ben uzayda yaşıyordum, saçmalıyordum falan. Bunu beklemezdim çünkü katılmasan da bir fikre saygı duymanın gerekliliği bir tarafa kendisi benim sevdiğim ve değer verdiğim birisi. Çok önemli değil biz arkadaşız ama zannımca bu şahsımla bağlantılı olmayıp genel ve büyük bir sorunun işareti.

Bana katılır mısınız bilmem ama bence bu, ülkemizde konuşma kültürünün zayıflayıp, çatışma kültürünün onun yerini aldığı küçük bir göstergesi. Maalesef karşımızda kim olursa olsun farklı seslere tahammül azalmış ve hatta bırakın karşıt grupları aynı gruplar içerisinde bile hemen “ya bendensin ya karşımdasın” pozisyonuna geçiyoruz. Farklılıkların zenginlik kabul edilmesi cümlelere hapsolmuş.

Halbuki fikirlerin çarpışmasından hakikatlar doğar. Çünkü esasta ve maksatta ittifak etmiş kimseler hedefe ulaştıracak metodların seçilmesinde ihtilaf edebilirler. Önemli olan farklı düşünce sahiplerinin bir araya gelip nezaket kuralları çerçevesinde birbirleriyle konuşabilmeleri ve neden “öyle” düşündüğünü izah etmesi. Çünkü davasını ifade ve ispat eden kazanır, kavga eden değil. Sonuçta ihtimaller arasından en iyisi seçilir ve hep birlikte hayata geçirilir. Herkesin fikri alındığı için de kırgınlık olmaz ve güçler bölünmeden ortak hedefe doğru hızla yürünülür.

Hollandada devletin bir sloganı var. “Beraber çalışalım, beraber yaşayalım.”

Uygulamada sınıfta kalsalar da niyet şu: toplumun farklı katmanlarını özellikle yabancılar ile Hollandalıları asgari ortak noktalar olan iş ve ülke paydalarında birleştirmek. Şöyle demek istiyorlar “dinimiz, kültürümüz vs farklı olsa da aynı gemideyiz”. Geminin batmadan ilerlemesi için elele verip çalışmalıyız, çünkü gemi batarsa hepimiz boğuluruz. Halbuki bizim ülkemizde en çok çatıştığımız insanla bile, saysak, değil iki belki bin tane ortak noktamız çıkar. Buna karşılık siyasi ya da başka bir kaç konuda farklı düşünüyor olabiliriz. Şimdi yüzlerce binlerce ortak noktayı ortak olmayan bir iki nokta için feda etmek ne kadar doğrudur? Hem söylediklerine kulak vermeden, söylenenleri insaf ve mantık ile tartmadan nereden bilebiliriz doğru olmadığını, bizim düşünemediğimiz bir noktayı yakalamış olmadığını?

Peki konuşma ve uzlaşma kültürünü yeniden nasıl tesis edebiliriz?

Bu konuda bir sürü farklı fikirler olabilir ama her şeyden önce şu çatışmayı durdurup biz ne yapıyoruz diye bir durup düşünmemiz lazım. Binlerce biri tek bir bire feda etmek gibi büyük bir hata içerisinde olduğumuzu farketmemiz lazım. Zira biz çatışırken ihmal ettiğimiz çocuklarımız deizmin, ateizmin ve daha çatışmayı ve ayrışmayı körükleyen nice sapkınların ağına düşüyor. Toplumumuz süratle sekülerleşiyor. Sadece uzlaşma değil daha nice değerlerimiz elimizden kayıp gidiyor. Birbirimizle çatışmak yerine milli ve manevi değerlerimizi çocuklarımıza (ve kendimize yeniden) en iyi nasıl öğretiriz ona kafa yormalıyız. Diğer yandan ister cemaat/tarikat önderleri olsun, ister siyasi parti liderleri olsun, ister akademik çevreler olsun binlerce insanın kendisini takip ettiği ve örnek aldığı kimseler örnek davranışlar sergilemelidir. Sosyal medyada rahmetlik Erbakan hocanın, Ecevitin, Demirelin, Yılmazın ve Çillerin bir televizyon kanalında bir araya gelip nezaket kuralları çerçevesinde nasıl tartıştıklarını, hesaplaştıklarını izlemiştinizdir. O zaman konuşma kültürü varmış şimdi ise

herkes kendi köşesinden, grup toplantısından, sosyal medya üzerinden ya da meydanlardan karşı tarafa hakaret, iftira ve her türlü saldırıyı yaparak iletişim kuruyor. Siyasilerimizin bir araya geldikleri tek yer meclis genel kurulu oradada kavga, hakaret, küfür hatta kavga sırasında kalp krizinden milletvekili öldü. Tarikat şeyhlerinin ilahiyatçıların sanatçıların sporcuların (sosyal) medya üzerinden kavga ve karşılıklı hakaretlerine her gün tanıklık ediyoruz. Haliyle onları seven ve kendine örnek alan takipçileride aynısını yapıyor maalesef. Yeni yetişen, eskileri görmeyen nesil iletişimin bu olduğunu bunun normal olduğunu zannediyor ve aynısını yapıyor. Kimsenin aklına “onlar hata ediyor, kavga ediyor bari biz etmeyelim güzel güzel konuşalım” diye gelmiyor yukardaki ton neyse aynısı hatta daha sertiyile birbirimize saldırıyoruz. Çoğu zamanda bunu doğru olduğunu bilmediğimiz sosyal medyada dolaşan yalan yanlış bilgilere dayanarak yapıyoruz. Tabi bu bizi birde çok ciddi bir “kul hakkı” problemine atıyor.

Velhasıl biz önümüzden yürüyenlerin oynadıkları rol modelin önemini farkına varıp bu çatışma kültürünü bırakmalarını uzlaşma kültürünü benimsemelerini, ellerinde deliller ile, nezaket kuralları içerisinde aynı televizyon programında karşı karşıya oturup konuşmalarını istiyoruz. Tüm gelişmiş ülkelerinin liderleride öyle yapıyor. Ayrıca bir kimsenin fikrini beğenmiyor olabilirsiniz ve hatta çok karşıda çıkabilirsiniz ama ne olursa olsun o kimseye hakaret etmeye, ailesini ve şahsiyetini hedef almaya kesinlikle hakkınız yoktur. Unutmamalıyız ki başka Türkiye yok ve hepimiz bu gemideyiz. Birbirimize hayat hakkı tanımaktan, saygı duymaktan ve değer vermekten başka çaremiz yok. Çünkü gemi batarsa hepimiz boğulucuz ve gemi ciddi olarak su almaya başlamış durumda.